

U S N E S E N Í

Zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, složený z předsedy JUDr. Michala Mazance a soudců Mgr. Radovana Havelce, JUDr. Marie Žiškové, JUDr. Romana Fialy, JUDr. Pavla Pavlíka a JUDr. Pavla Simona, rozhodl o návrhu **Českého telekomunikačního úřadu**, se sídlem v Praze 9, Sokolovská 219, na rozhodnutí kompetenčního sporu mezi ním a **Obvodním soudem pro Prahu 5**, a dalších účastníků sporu vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 320/2010, ve věci žaloby o zaplacení 3360 Kč s příslušenstvím: žalobce **Telefónica O2 Czech Republic, a.s.**, se sídlem v Praze 4, Za Brumlovkou 266/2, a žalovaného J. T.,

t a k t o :

- I. **P ř í s l u š n ý** vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 320/2010 **j e s o u d**.
- II. Usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 10. 2010, čj. 28 C 320/2010 - 5 **s e z r u š u j e**.

O d ů v o d n ě n í :

Návrhem doručeným dne 16. 7. 2014 zvláštnímu senátu zřízenému dle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, (dále jen „zákon č. 131/2002 Sb.“), se Český telekomunikační úřad (dále jen „ČTÚ“) domáhá, aby zvláštní senát rozhodl spor o pravomoc vzniklý ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 131/2002 Sb., mezi ním a Obvodním soudem pro Prahu 5 ve věci vedené u tohoto soudu pod sp. zn. 28 C 320/2010, týkající se zaplacení částky ve výši 3360 Kč s příslušenstvím.

Z předloženého soudního spisu se podává, že žalobce se návrhem na zahájení řízení, podaným u Obvodního soudu pro Prahu 5 dne 13. 10. 2010, domáhal vůči žalovanému zaplacení částky 3360 Kč s příslušenstvím, a to za poskytnuté tzv. „služby třetích stran“. Žalobce uvedl, že si žalovaný v dubnu 2008, jako účastník blíže specifikované telefonní stanice, opakovaně objednal služby třetích stran, které neuhradil. Tato možnost vyplývala ze čl. 11 „Všeobecných podmínek pro poskytování veřejně dostupných služeb“ v tehdy platném znění (dále jen „Všeobecné podmínky“). Tyto služby poskytují třetí subjekty, přičemž žalobce (jako poskytovatel služeb elektronických komunikací) pro ně poskytuje

pouze technickou podporu a provádí výběr plateb, v souladu s čl. 11.3 Všeobecných podmínek. Žalobce v žalobě výslovně poukázal na fakt, že žalovaná částka není pohledávkou za poskytnuté služby elektronických komunikací, ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“) a byla proto i samostatně vyúčtována.

Obvodní soud pro Prahu 5 usnesením ze dne 27. 10. 2010, čj. 28 C 320/2010 – 5 řízení o žalobě zastavil (výrok I.) s tím, že po právní moci tohoto usnesení bude věc postoupena ČTÚ (výrok II.); výroky III. a IV. pak rozhodl o vrácení soudního poplatku žalobci a o nákladech soudního řízení. Svůj postup odůvodnil tím, že žalobou uplatněný nárok vychází ze zákona o elektronických komunikacích, přičemž podle ustanovení § 129 odst. 1 tohoto zákona je k rozhodování všech sporů mezi osobou vykonávající komunikační činnost na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, povolán výlučně ČTÚ. Jeho rozhodnutí je pak možné přezkoumat v rámci správního soudnictví. Dle názoru obvodního soudu tedy daná věc nespadá pod pravomoc soudů v občanském soudním řízení, jak vyplývá z ustanovení § 7 odst. 2 občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“) a nezbylo mu tak, než řízení pro nedostatek své pravomoci zastavit (§ 104 odst. 1 cit. zákona).

Z příloh připojených k žalobě vyplývá, že žalobce dne 20. 4. 2008 vystavil žalovanému vyúčtování za služby č. 373818854, kterým mu za zúčtovací období od 17. 3. 2008 – 16. 4. 2008 vyúčtoval jak poskytnuté služby elektronických komunikací, tak i platby za služby třetích stran (poskytnutých společnostmi RADIOKOMUNIKACE, a.s.), v celkové výši 3180 Kč. Druhým vyúčtováním č. 376269040, vystaveným za období 17. 4. 2008 – 16. 5. 2008, žalobce žalovanému opět vyúčtoval (kromě poskytnutých služeb elektronických komunikací) též platby za poskytnuté služby třetích stran (od společností MEDIA SUPPORT, s.r.o. a GTS NOVERA, a.s.), v celkové výši 180 Kč. K žalobě byla připojena též kopie Všeobecných podmínek, ve znění účinném od 19. 11. 2007. Dle čl. 11.1. těchto podmínek je zákazník *„oprávněn objednat si prostřednictvím sítě elektronických komunikací Poskytovatele určité zboží nebo službu nabízené smluvním partnerem Poskytovatele (dále jen „Partner“ a „Služba třetích stran“) a je povinen uhradit její cenu výhradně prostřednictvím Poskytovatele. Podle čl. 11.4. pak „[s]lužby třetích stran Poskytovatel vyúčtuje Zákazníkovi v rámci vyúčtování za nejbližší následující zúčtovací období“.*

ČTÚ s právním názorem vysloveným ve shora uvedeném usnesení obvodního soudu nesouhlasí a podal proto zvláštnímu senátu návrh k rozhodnutí kompetenčního sporu. Uvedl, že z podané žaloby vyplývá, že žalobce požaduje po žalovaném zaplacení odebraných služeb třetích stran. Žalobce, který je poskytovatelem služeb elektronických komunikací, umožňuje prostřednictvím svých sítí užívat účastníkům i služby jiných subjektů; tyto služby si účastníci mohou objednat a využít na základě čl. 11 Všeobecných podmínek, nazvaného *„Služby třetích stran“*. Žalovanému tak bylo v dubnu 2008 umožněno, aby si prostřednictvím sítě žalobce objednal služby, které nejsou službami elektronických komunikací, ve smyslu ustanovení § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, ale tzv. „službami obsahu“. Podstatou těchto služeb je možnost účastníka objednat si odesláním SMS případně MMS nebo spojením hovoru na telefonní číslo uvedené v nabídce smluvního partnera žalobce určitou službu. Dle čl. 11.3. Všeobecných

podmínek se žalovaný okamžikem odebrání služeb třetích stran zavázal uhradit její cenu a souhlasil s tím, že k výběru této ceny je oprávněn výlučně žalobce, přestože služby třetích stran neposkytuje. Ceny za služby třetích stran od jednotlivých poskytovatelů jsou za dané zúčtovací období uvedeny v samostatné části pravidelného účtování za služby, tedy odděleně od služeb elektronických komunikací. Poskytovatelé služeb třetích stran dali souhlas a oprávnění žalobci, aby platby od účastníků vybíral. Rozhodovací pravomoc ČTÚ [§ 108 odst. 1 písm. g) a § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích] je přitom založena pouze v případě sporů o otázkách souvisejících se samotným poskytováním služeb elektronických komunikací, případně o ujednáních na ně úzce navazujících; platba za poskytnuté služby obsahu však takovým ujednáním není. Vzhledem k tomu, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovaným a poskytovatelem služby obsahu, nejedná se o spor ve věci povinností uložených zákonem o elektronických komunikacích nebo na jeho základě a není proto splněna věcná podmínka zakládající zakládající pravomoc ČTÚ. Tento závěr potvrzuje i řada rozhodnutí zvláštního senátu, která navrhovatel v návrhu blíže specifikoval. Navrhl proto, aby zvláštní senát usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 10. 2010, čj. 28 C 320/2010 – 5 zrušil a zároveň rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí v dané věci je soud.

Zvláštní senát o vzniklém kompetenčním sporu uvažil následovně:

Obvodní soud pro Prahu 5 v předcházejícím soudním řízení popřel svou pravomoc věc rozhodnout a rovněž navrhovatel (ČTÚ) popírá svou pravomoc ve věci rozhodnout poté, co mu byla postoupena. Zvláštní senát tedy shledal, že se jedná o negativní (záporný) kompetenční spor, ve smyslu ustanovení § 1 odst. 2 věty druhé zákona č. 131/2002 Sb., k jehož projednání a rozhodnutí je tímto zákonem povolán.

Podle ustanovení § 7 odst. 1 o. s. ř., v občanském soudním řízení projednávají a rozhodují soudy spory a jiné právní věci, které vyplývají z poměru soukromého práva, pokud je podle zákona neprojednávají a nerozhodují o nich jiné orgány.

Podle ustanovení § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích, ČTÚ rozhoduje spory mezi osobou vykonávající komunikační činnost (§ 7) na straně jedné, a účastníkem, popřípadě uživatelem na straně druhé, na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.

Při úvahách o povaze poskytnutých služeb, jejichž zaplacení se žalobce domáhal žalobou, vycházel zvláštní senát ze znění Všeobecných podmínek žalobce, jak byly konstatovány výše. Je zcela evidentní, že žalobce v těchto případech svým účastníkům umožnil objednat si prostřednictvím jím provozované sítě elektronických komunikací zboží nebo službu nabízené jeho smluvním poskytovatelem, a to cestou odeslání SMS, MMS, nebo spojením hovoru na telefonní číslo uvedené v nabídce třetí osoby (čl. 11.1. a 11.3). Žalobce se tedy nepovažuje za poskytovatele těchto služeb, je nicméně oprávněn cenu poskytnutých služeb třetích stran zákazníkovi vyúčtovat v rámci (běžného) vyúčtování za nejbližší následující zúčtovací období (čl. 11.4.). Tomu ostatně odpovídá i výše popsáný způsob zaslaných vyúčtování, kde byly tyto služby účtovány odděleně a výslovně byly označeny jako „platby za služby třetích stran“.

Podle ustáleného výkladu zvláštního senátu (srov. například usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009 – 12 publikované pod č. 1994/2010 Sb. NSS; citovaná rozhodnutí zvláštního senátu jsou dostupná z www.nssoud.cz) je pravomoc navrhovatele rozhodnout účastnický spor ustanovením § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích vázána na současné naplnění osobních předpokladů stran sporu (vykonavatel komunikační činnosti na straně jedné a účastník respektive uživatel jím poskytovaných služeb na straně druhé) a na splnění věcné podmínky, tedy věcné povahy sporu (musí jít o spor stran „*povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě*“). Právě věcná podmínka není v nyní posuzovaném případě splněna.

K typově stejným případům, kdy byla osobou vykonávající komunikační činnost vyúčtována účastníkovi cena za poskytnuté služby obsahu (označované také za „služby třetích stran“) se zvláštní senát již v minulosti opakovaně zabýval. Například v usnesení ze dne 20. 4. 2011, čj. Konf 4/2011 – 12 konstatoval, že v případě „*využití služeb, které byly žalobkyní účastníkovi zpřístupněny po zadání příslušného telefonního čísla přiděleného navrhovatelem třetím osobám odlišným od žalobkyně (...) žalobkyně služby obsahu sama neposkytla, pouze jejich užití zprostředkovala. Je zřejmé, že pohledávka plynoucí z neuhrazení ceny za poskytnuté služby primárně vznikla mezi žalovanou a poskytovatelem služby obsahu. Zvláštní senát z výše uvedených důvodů shledal žalovanou využití služby za odpovídající službám obsahu ve smyslu § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích, které dle stejného ustanovení nejsou službami elektronických komunikací; spor o zaplacení ceny za takové služby pak není sporem o plnění povinností uložených na základě zákona o elektronických komunikacích. Tento závěr je stěžejní pro úvahu zvláštního senátu o rozhodovací pravomoci navrhovatele, neboť vzhledem k charakteru služby nemohou být ve vzájemném vztahu žalobkyně, žalované a poskytovatele služby obsahu splněny podmínky stanovené větou první a případně též druhou § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích*“. Obdobně v usnesení ze dne 22. 1. 2013, čj. Konf 63/2012 – 13 zvláštní senát uvedl, že „*z definice služeb elektronických komunikací obsažené v § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích (...) vyplývá, že službou elektronických komunikací nelze rozumět každou službu, která bude přístupná účastníkovi osobou vykonávající komunikační činnost prostřednictvím její sítě a služeb elektronických komunikací; výjimkou patrnou z formulace citovaného ustanovení jsou služby, jejichž užívání, resp. přístup k jejich obsahu poskytovatel (osoba vykonávající komunikační činnost) zprostředkuje sice svou sítí a prostřednictvím služeb elektronických komunikací, nicméně obsah samotné služby závisí na poskytovateli takové služby*“. Shodný právní názor byl opakovaně vysloven i v dalších rozhodnutích zvláštního senátu – viz například usnesení ze dne 9. 4. 2013, čj. Konf 5/2013 – 12, či ze dne 1. 11. 2013, čj. Konf 35/2013 – 16.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti lze tedy uzavřít, že dle konstantní judikatury zvláštního senátu rozhodování v těchto typových věcech není zákonem svěřeno ČTÚ, ale je zde založena obecná pravomoc soudů dle § 7 odst. 1 o. s. ř. Jelikož zvláštní senát neshledal v nyní posuzované věci žádný důvod odchýlit se od své dosavadní judikatury, rozhodl, že příslušným vydat rozhodnutí ve věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 5 pod sp. zn. 28 C 320/2010 je soud.

Podle ustanovení § 5 odst. 3 zákona č. 131/2002 Sb., zvláštní senát zrušil rozhodnutí, kterým strana kompetenčního sporu popřela svou pravomoc o věci rozhodovat, ačkoli podle rozhodnutí zvláštního senátu je vydání rozhodnutí ve věci uvedené v návrhu na zahájení řízení v její pravomoci. Zvláštní senát proto zrušil usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 27. 10. 2010, čj. 28 C 320/2010 – 5, neboť odporuje výroku, jímž byla pravomoc tohoto soudu ve věci rozhodnout zvláštním senátem určena.

Pravomocné rozhodnutí zvláštního senátu je dle ustanovení § 5 odst. 5 zákona č. 131/2002 Sb., závazné pro strany kompetenčního sporu, účastníky řízení, v němž spor vznikl, pro správní orgány i soudy. Dále bude tedy v řízení o této věci pokračovat Obvodní soud pro Prahu 5.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 5 odst. 4 zákona č. 131/2002 Sb.).

V Brně 18. května 2015

JUDr. Michal Mazanec
předseda zvláštního senátu